

„Un om care se înțelege bine cu toată lumea este lipsit de personalitate.”

- George Călinescu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă

Anul VI

Numărul 287

(6762/1327)

28 dec. 2016 - 3 ian.

2017

Noi de spre noi, tot mai în șoaptă...

Cezar Adonis
Mihalache

Este semnalul oficial că, acolo, românii chiar au ajuns o minoritate... Până acum erau minoritari prin puterea vocii lor, prin posibilitatea de a se face auziți în restul țării, și nu doar în Bucureștiul hienelor politice. Acum, însă, prin însăși (ne)prezența lor fizică... Căci absența de la urne, din teamă sau dezamăgire, punctează începutul celui mai violent proces de ștergere a identității lor.

Acum, românii din

Harghita nu mai sunt nici măcar reprezentanți la nivelul unui grup parlamentar specific „altor minorități”. În forul reprezentativ al tuturor românilor, ei nu mai există. Nici măcar cât o subpondere din reprezentarea românilor din Diaspora. (Și ce ironic ar fi ca, din compasiune, românii din Harghita să fie reprezentanți în Parlament prin bunăvoința unui parlamentar ales al Diasporei?!). Acum... Pentru că în „reprezentarea” ironică pe care ne-au promis-o parlamentarii UDMR de Harghita, peste doi ani, românii vor fi pesemne într-un grup extra-parlamentar al singurei minorități pe care o vor veneticii în țara noastră: cea a românilor.

De ani și ani, românii din Harghita și Covasna au avertizat că se va ajunge aici. Ei, în țara lor, să fie reprezentanți de etnicii minoritari... Și de tot atâția ani, pseudoreprezentanții lor în Parlament nu au fost interesați, să facă amendamente la legea electorală prin care, românii, să li se asigure de facto un număr de reprezentanți în parlament.

Iar astăzi, cu doi ani înainte de marele jubileu al Unirii, românii din Harghita

nu se bucură nici măcar de o minimă protecție din partea Statului Român. Au ajuns sub nivelul de drepturi asigurat oricărei minorități recunoscute legal (ori impusă) de pe plaiurile noastre, dar cu obligații înzecite.

Deja, la nivelul prezenței în cele două camere, maghiarimea se consideră în pragul constituirii unui grup parlamentar... regional. Primul pas. Și o vor face, fiind poate cea mai importantă etapă în crearea și impunerea ideii de parlament regional. Un grup parlamentar în care se regăsesc cei mai mari șacali

postdecembriști. Cei mai mari dușmani declarați ai drepturilor noastre, ai fundamentelor Statului Român, ai caracterului unitar.

Iar numele senatorilor și deputaților UDMR nici nu merită pomenite... La cât se hlizesc acum pe seama a ceea ce vor ei să consemneze ca final istoric, ultimii români din zonă, oricum și le vor grava singuri în manualele de istorie pe care le tot rescriu. Și vom auzi într-una de ei. De faptele lor, de veninul vărsat, de semințele otrăvite ce s-au transformat în rădăcinile vineții ale destrămării noastre, ale alungării și ștergerii noastre, ca prezență și continuitate...

Și vom ajunge să mai vorbim, să mai citim despre românii din Harghita (apoi și de cei din Covasna, poate și din alte zone ale țării), nu din cărțile de istorie, nici măcar de acolo!, ci din poveștile ce vor fi spuse în șoaptă de urmașii ultimilor români. În asemenea condiții, peste doi ani, cel puțin în Harghita, nu vom celebra Unirea... Ci ni se va face pomana de comemorare. Deja mesajul a fost dat de la Budapesta, și de va fi nevoie, unghurimea și maghiarimea vor vărsa și sânge de români, ne vor

crăpa țestele și ne vor împunge în pântecul ultimelor mame ai ultimilor români nenăscuți încă. Acolo, dacă nu facem ceva, peste doi ani va fi comemorarea dezunirii noastre prin indiferență, cumsecădenie transformată în negliobie, și tăcere în fața trădărilor la care s-au dedat cozile noastre de topor...

Despre toate acestea se vorbește în șoaptă... Chiar și acum, când toate fotoliile de senatori și deputați ai Harghitei au intrat pe mâna UDMR. Și la votul direct, dar și la redistribuire (ori măcar aici legea trebuia ajustată pentru a asigura reprezentarea românilor într-o astfel de situație).

Și nici măcar cei ce au cerșit voturi din postura de „naționaliști”, nu se agită. Pentru că nu mai sunt interesați. Deși, naționalist nu ești doar prin vorbe și ridicole gesturi în precampanii și campanii electorale; naționalist ești și în clipa, sau mai ales atunci!, când te-ai îndepărtat de șansa huzurului politic. Te dezbraci de hainele politice în care te-ai împleticit și îți dezvelești cămașa destinului. Pentru că nu poți fi naționalist câteva săptămâni într-un mandat. Ești pentru vecie sau nu ești deloc!

Vor urma ani grei pentru românii din Harghita. Dar și pentru cei din Covasna. Poate și pentru românii din restul țării, căci veneticii ne urăsc pentru cei 100 de ani de Mare Unire. Și pe care ni vor bătuți în dunga clopotului.

Dar nu trebuie să ne lăsăm timorați de această lipsă de reprezentare parlamentară! Trebuie să alegem cu întreaga energie luptăm pentru a impune reprezentarea noastră de drept în Harghita și Covasna, prin orice mijloace, Vladimirescu spunea în anul media și a societății civile 1821: „Patria se cheamă naționaliste, de acum, sinorodul, iar nu tagma jefuito-gura societate civilă care poate fi în folosul nostru real, de lemn și cărmuit de ciocoi, în Harghita și Covasna, dar și în restul țării, deopotrivă, trădători mult mai detestabili ba, și în Diaspora!

Adică, ori o societate civilă naționalistă asumată ori resemnarea de a mai vorbi, noi de spre noi, doar în șoaptă...

Promisiunile electorale sau lungul drum de la dorință la putință...

George
Petrovai

Fără promisiuni, campania electorală ar fi un nonsens de felul nunții fără lăutari. Iată de ce se promite pe rupe, cele mai multe promisiuni fiind atât de substanțial mincinoase, încât nici măcar catindații plăsmuitori și îndrugători nu cred în înfăptuirea lor. Cu

toate acestea campania merge mai departe cu dezvăluiri și acuzații șocante (că, de, așa este democratic: alb și negru inversate, /scopul după cum socoate), cu un bombardament din ce în ce mai intens din partea ofertanților și cu scene de un penibil desăvârșit, astfel că în final câștigă taman aceia care au pus cel mai zdravăn umărul la crucificarea României.

Bunăoară, alegerile șparlamentare din 11 decembrie au fost câștigate cu un scor zdrobitor (aproape 50 la sută) de către PSD, un partid care n-a pierdut alegerile chiar și atunci când, prin alianțele înjghebate, era trimis în opoziție. Ca și cum nu el, preaproteicul partid în formă și identitate, ar fi fost

cel mai mult timp la guvernare în 27 de ani de postdecembrism, încât țara s-a parlamentară! Trebuie să alegem cu întreaga energie luptăm pentru a impune reprezentarea noastră de drept în Harghita și Covasna, prin orice mijloace, Vladimirescu spunea în anul media și a societății civile 1821: „Patria se cheamă naționaliste, de acum, sinorodul, iar nu tagma jefuito-gura societate civilă care poate fi în folosul nostru real, de lemn și cărmuit de ciocoi, în Harghita și Covasna, dar și în restul țării, deopotrivă, trădători mult mai detestabili ba, și în Diaspora!

Sau este cineva așa de naiv încât crede în parascoveniile pesediste din campania electorală, despre care

controversatul Liviu Dragnea susține sus și tare că vor fi înfăptuite pînă „la virgulă”? Păi, programe cu proiecte și cifre seducătoare (școli, spitale, majorări de lefuri și salarii etc.) au mai fost în aproape trei decenii de guvernări din rău în mai rău (puteam altminteri ca în Uniunea Europeană să fim fruntași la infrafrțiuni precum tâlhăria și codași la toate capitolele ce privesc nivelul

general de trai?!), încât te bate înțeleptul gând că românii neguvernați n-ar fi ajuns într-o situație mai cumplită ca după un război. Da, căci oricât ar fi de nimicitor, războiul nu distruge fundamentele unui popor (românismul, în cazul nostru) și nu-i secătuiește resursele moral-spirituale de-a fi ceea ce-a fost cândva, ba chiar mai mult.

Dar toate partidele postdecembriste, în primul rând PSD și întruchipările sale premergătoare, exact asta au făcut: au izgonit din țară milioane de români și, neoferind nici modele și nici certitudini de viitor (unde sunt proiectele de țară?), îi încurajează pe tineri să urmeze aceeași cale – dureroasă pentru ei ca indivizi și catastrofală pentru România.

Cum spuneam și altădată, bani sunt pentru achitarea datoriei externe și satisfacerea unor îndreptățite așteptări din partea cetățenilor, ba chiar și pentru relansarea economiei. Dar pentru asta ar trebui ca, prin confiscarea averilor nelegiuite, aripa onestă din PSD să-și rupă măneca de tâlhari și corupți. Atâta doar că taman nucleul conducător din PSD este penal cu acte în regulă, iar ceilalți (după șparlamentare cu atât mai vârtos) înțeleg să facă zid de apărare în jurul acestora...

Tăblițele cu scriere descoperite la Hândrești-Oțeleni

George V.
Grigore

O descoperire deosebită a fost făcută în Moldova, în cursul anului 2012. Profesorul Mihai Gabriel Vasilescu efectuând săpături în localitatea Hândrești din cadrul comunei Oțeleni (jud. Iași), avea să descopere urmele unei așezări umane foarte vechi (neolitic). Aici arheologii aveau să scoată la suprafață urme ale unor locuințe dreptunghiulare cu podină din lut ars, cuptoare de ardere a ceramicii și un bogat inventar arheologic constând în statuete zoomorfe și antropomorfe, cermică fină, semifină și grosieră, suflătoare, fusaiole, lame de silex, nuclee de silex, topoare de piatră cu perforație de tip ciocan și sapă, greutate, măciuci, dălțițe, răzuitoare, vârfuri de lance, rășnițe din piatră, mărgelile de piatră ș.a. În urma cercetărilor efectuate s-a constatat că întreaga așezare neolitică se întindea pe o suprafață de circa șase kilometri pătrați. Pe lângă aceste obiecte de tip unealtă sau descoperit însă și două tăblițe de piatră care prezintă semne clare de scriere. Interesant este însă faptul că aceste semne – litere, sunt asemănătoare cu cele ale scrierii Vinca – Turdaș, dar și cu celebrul alfabet secuiesc, care a fost preluat de către secui de la daci.

Nu avem încă o datare a vechimii lor făcută de către specialiști. Valentin Roman, președintele Asociației „Vatra Daciei”, a luat contact cu profesorul de istorie Mihai Vasilescu, fiu al satului Hândrești (posibil cu sens de „H – Indra”), cerând date despre potențialul arheologic al zonei și despre ce și cum s-ar putea face pentru organizarea acolo a unui șantier arheologic. Potențialul arheologic al satului a fost relevat încă din perioada interbelică, atunci când învățătorul școlii din Hândrești, D. Atudorei a descoperit cinci așezări neolitice. Aceste stațiuni au fost identificate în ziua de 28/9/1927 de o comisie în frunte cu domnul Dr. I. Andriescu Profesor de arheologie preistorică la Universitatea din București și Directorul Muzeului Național de Antichități de atunci. Această activitate a fost continuată și de alți profesori printre care enumerăm pe domnul profesor Vasile Murărescu și Mihai Gabriel Vasilescu. În

perioada 2011-2013 au fost identificate de tânărul profesor Mihai Gabriel Vasilescu, peste 15 așezări din diferite epoci istorice în împrejurimile satului Hândrești (neolitic, bronz, La Tene). Acestea au fost cartate în data de 10/11/2012 cu sprijinul Facultății de Istorie, de la Universitatea „Al. I. Cuza”, din Iași reprezentată prin Lect. univ. dr. Vasile Cotiugă.

Valentin Roman, însoțit de colaboratori apropiați, oameni dedicați procesului de redescoperire

pentru că aici artefactele vizibile tot la suprafață demonstrează că avem de-a face cu o așezare permanentă a strămoșilor noștri geto-daci. De altfel, pentru că ne referim la zona Moldovei, atunci când vorbim de cultura materială geto-dacă, avem norocul de a o putea studia în stare pură, așa cum ea s-a perpetuat secole întregi după ce Dacia transilvană a lui Decebal a căzut sub dominația romană. Nu numai terenurile extravilane ale satului scot la iveală

Daciei, a început, în primăvara anului 2014, o campanie de cercetare și scanare a arealului, pentru a se crea, astfel, premisele organizării aici a unui șantier arheologic de anvergură. Se vorbește în cazul de față de o zonă cu o întindere extrem de mare, care relevă o locuire intensă încă din neolitic, iar studiul arealului va permite întregirea tabloului de informații despre civilizația Cucuteni, dar și despre cea geto-dacică. Din acest considerent, cercetarea ei este nu

de față avem de-a face fie cu structuri aparținând culturii Cucuteni, fie cu elemente din epoca geto-dacică). Începând cu luna martie 2014, o echipă formată din arheologi și voluntari, coordonată la nivel local de prof. Mihai Vasilescu, a procedat la realizarea unor sondaje, în punctele care au dezvăluit cele mai multe urme de artefacte la suprafață, în urma arăturilor. În paralel, cu ajutorul tehnologiei moderne, se va proceda și la o serie de scanări ale subsolului, pentru a identifica structurile artificiale aflate sub pământ. În urma acestor operațiuni, se vor putea stabili unele perimetre în cadrul cărora vor fi organizate săpături sistematice. Pentru că profesorul Vasilescu, împreună cu micii săi elevi, au reușit, de-a lungul anilor, să descopere artefacte diverse, unele cu o vechime ce depășește 7.000 de ani, iar acestea fac parte din colecția școlară locală, Valentin Roman propune, cu sprijinul autorităților locale, să se amenajeze un muzeu, un spațiu dedicat exclusiv acestor exponate, unde vizitatorul să le poată admira pe fiecare în parte.

Cei care viețuiau în zona de azi a Moldovei în urmă cu șapte milenii au fost creatori ai uneia dintre cele mai evoluat culturi ale Europei acelor vremuri, atât din punct de vedere material, cât mai ales spiritual. Descoperirile arheologice ne permit astăzi să ne imaginăm cum arătau locuințele cucutenienilor sau atelierelor lor. Pentru a trece dincolo de imaginație, tot Valentin Roman propune ca, în proximitatea unei parcele de teren dintre cele mai bogate în ceea ce privește artefactele de Cucuteni, să se reconstituie câteva structuri specifice epocii istorice la care facem referire. Vizitatorii vor avea, astfel, ocazia să facă un salt în timp, în vremea harnicilor meșteri olari și a primilor agricultori ai Europei.

Vom urmări cu interes acest proiect ce dorește să aducă la lumină și în atenția cercetătorilor semnele și artefactele lăsate de strămoșii noștri milenari.

a istoriei naționale, precum prof. dr. arheolog Vasile Ursachi, Adrian Grigoriu, Octavian Bincu, profesorul Mihai Vasilescu și Liviu Neteș, au făcut prima vizită pe teren, la Hândrești, în luna mai 2013. Acesta este un sat vechi de răzeși, unde prima documentare scrisă datează din 1626, dar acesta pare să fie menționat și pe la anul 1400. Întemeietorul acestui sat pare a fi un Hândrea, care a trăit pe la începutul sec. al XV-lea. Surpriza de pe teren a fost pentru specialiști una uriașă. Pe zeci de hectare, chiar la suprafața răscolită de lucrările agricole, sute de fragmente de obiecte neolitice sunt vizibile: fragmente ceramice, statuete antropomorfe, obiecte de uz casnic, unelte etc, toate parcă ivite din pământ pentru a ne spune: „Aici sunt 7.000 de ani de istorie...”.

Cea mai veche perioadă din care datează acest obiecte este cea a cunoscutei Culturi Cucuteni, prima cultură sedentară evoluată a Europei, prima cultură a agriculturii sistematice, a creșterii animalelor și a meșteșugurilor elaborate. Într-o altă zonă a satului, pe un pinden de deal, se poate face un salt în timp de vreo 3.000 de ani (până în plină epocă geto-dacică),

artefacte milenare. Copiii din sat, însufleții de profesorul lor de istorie Mihai Vasilescu, au adus acestuia zeci de obiecte antice și neolitice pe care le-au găsit chiar prin grădinile și curțile părinților și bunicilor lor. Toate acestea sunt acum expuse în cadrul unei colecții școlare îngrijită de profesor, dar fără a atrage atenția vreunui muzeu de istorie. Astfel, comuna Oțeleni – sat Hândreni, un simplu punct pe harta României pentru cei mai mulți dintre români, a adunat într-o modestă cameră artefacte ce nu pot fi găsite nici în cele mai mari muzee ale lumii. Și toate acestea doar din descoperirile de la suprafață întâmplătoare. Ne putem întreba, ce ascunde oare pământul în adâncimea sa, dacă la suprafață s-au descoperit asemenea obiecte preantice?

Astfel s-a decis Valentin Roman, un român cu inima mare, să se implice în cercetarea și protejarea zonei Hândrești. Și, ca efect, alături de Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași și achipa Arheolinvest, reprezentate de profesorul arheolog Vasile Cotiugă, dar și cu sprijinul partenerului nostru CNR - UNESCO, Asociația Vatra

doar necesară, ci chiar obligatorie. Descoperirile de acolo pot reprezenta o nouă dovadă a continuității noastre milenare în spațiul carpato-danubiano-pontic. Proiectul de cercetare de la Hândrești este unul extrem de complex, gândit pentru a avea o perioadă de desfășurare de cel puțin 10 ani, în măsura în care se va putea asigura finanțarea fiecărei campanii arheologice anuale. Prima etapă a proiectului arheologic Hândrești s-a încheiat cu succes. Operațiunea de ridicare topografică pentru o suprafață de aproximativ 50 de hectare, cu rolul de a delimita perimetrul de cercetare în vederea obținerii tuturor avizelor necesare săpăturii propriu-zise, s-a desfășurat în intervalul 17-21 martie, iar costurile aferente ei, de 2.000 lei, au fost suportate de Asociația Vatra Daciei, în calitate de finanțator al proiectului.

Etapă următoare a proiectului o reprezintă scanarea arealului delimitat, operațiunea care se va desfășura în prima parte a lunii aprilie și care are rolul de a releva anomaliiile solului și de a identifica acele perimetre care ascund, în adâncime, structuri create de mâna omului în diverse perioade istorice (în cazul

Viktor Orban la Satu Mare: Pe Întâi Decembrie maghiarii nu au ce sărbători

Cornelie
Florea

„Cine seamănă vreme
rea, să se aștepte la grindină”
Mătușa Augustina din Prundul
Bârgăului

Afurisit vrăjmaș și Orban, ăsta, să vină el tocmai de la Budapesta, la noi în Ardeal, la Săt-Mar să-i spună lui Ianoș și Ghiuri să nu sărbătorească cu Ion și Gheorghe zăua României Întregite de o sută de ani, după ce noi am visat și luptat pentru unire sute de ani. No, apăi nu-i dus cu pluta de tăt Orban, ăsta, când toți trăim la olaltă, aici, de sute de ani, în credință creștinească? Să o spun și pe ce dreaptă; Ion și Gheorghe nici nu i-au poftit la sărbătoare noastră, că știau că-i o treabă mai gingașă pentru ei și nici jandari români n-or umblat după ei să-i scoată la sărbătoare. Steie acasă, beieși pălincă singuri, suduind Trianonul, de patru generații, cu Nem, nem soho de parcă Ion și Gheorghe l-o hotărât. Da, meargă în sărăcie, să meargă odată, cu Orbanu lor cu tăt, la Paris, la Trianon și să-i ia de grumaz pe domnii cei mari, care, atunci, or hotărât că Ardealul îi românesc din moștrămoși, de la dacii lu-Decebal și romanii lu-Traian, și să fim la olaltă cu ceilalți rumâni de peste munți. Și Orban, ăsta, îi la fel de dus de cap ca Bela Kun care la vremea aceea, în loc să se ducă cu comuniștii lui să cucerească Trianonul francezilor, care or făcut Ungaria doar cât-ți ungurească, dând la croați ce-o fost a lor, la fel și la sârbi și slovaci, o dat năvala peste noi în Ardeal, că ei numai la năvăliri se știu. Da vorba aceea „cine samănă spini, cu țape-n cur se aleg”. Treaba lor, or avut ce-or sămănat. Da și rumânii, proști de buni, s-or mulțumit să le puie o opincă pe parlamentul lor, să-l ridice pă Horthy în șaua Ungariei și să se flocăiască cu unguoaicele, care o vrut. Ș-or vrut bugăte.

Nici de domnii de la București, de azi, nu mi-e rușine, de-mi vine să dau cu grebla de fân în ei, că-s niște cârpe de șterg udemerști pe jos cu ei. Asta-i mulțamul că i-or pus prin parlament și guvern, ba pe popa Tokes lo trimis în parlamentul Europei și acolo o început a cere autonomia Ardealului!! Auzi, dumneata, așa ceva!?! Și în loc să-l trimită pachet la Orban, Băsescu io mai dat o decorație de revoluționar. Io cred că o băut palincă secuiască amestecată cu o unguoaică în șură, că Tokes nu o fost la revoluție, nici până la pragul ușii no ieșit atunci. Mi se depare că popa ăsta-i ca fiu scroafei; că oricât mălai, drepturi și privilegii bagi în el tot scurmă tătă ograda și grădina de flori, din fața casei! Amu, o

venit la televizor, la noi la rumâni, să ne spună că: „e jignitor pentru unguri că România și-a pus ZIUA NAȚIONALĂ la 1 Decembrie!”.

Tulai, Doamne, nu-i cu tâte, păi așa au hotărât românii ardeleni, cei mai mulți și mai vechi în Ardeal, ca atunci, să se unească cu ȚARA lor, era treaba rumânilor, numai a noastră, când să ne alegem ziua națională! Ni mă la el, cât îi de nesâmțat și nerușinat, da meargă învârtindu-se la francezi să le spună să-și schimbe zăua națională, că ei le-o dat cu Trianonul peste bot! Da domnii de la televiziunea din București

pătrat, scrie în cartea lui. Așa a vrut Dumnezeu să răde de el de la început. Cred că răde și amu, dar și de domnii românilor de azi îl umflă râsu, și clatină din cap, când vede cătu-îs de prostovani și slabi de fire în fața unui provocator înrăit, trădătorul țării care încă îl țin pe palme.

Păi, nu-s de răs și de trași de urechi până la cer guvernării rumâni din așa zăsul guvern tehno-ratat, în frunte cu Dacian din Zalău, căruia, bag-samă că la Bruxelles i-au scos din cap suferința istorică a ardelenilor sub unguri și i-o băgat în guvern toate loazele

națională e o picătură într-o lume tulbură, serviciile de informație și siguranță știu multe dar îs conduse de străini de țara asta, așa că, Dumnezeu cu mila în 2018!

Să nu am io dreptate, dar mie mi-o sunat a provocări cele spuse de unguri, acum de ÎNTÂI DECEMBRIE, tot timpul au ceva de cârtit de ziua noastră, dar de data asta au și amenințat. Fiți cu băgare de seamă că vicepreședintele Ungariei, Zsolt Semjen, o zis tare și răspicat: „diplomația maghiară ar putea fi criticată eventual pentru că nu a dat cu pumnul în masă mai devreme”. Auziți? Nu a dat cu pumnul în

or tăcut ca porcii-n mălai, ascultându-i predica ungurească, nu le-ar fi rușine și lor. Că ne-am săturat de când ne tăt spun: lasă să urle ca și câinii la lună, că nu vă i-a Ardealu de sub picioare. Asta-i lașitatea domnilor de sus ce le e frică de adevăr și dreptate, ce nu au nici o simțire românească. Mă și mir, că nu s-o găsit un domn mare de pe acolo, gata botezat la Bruxelles, să-i ceară scuze lui Tokes de jignirea adusă unguilor și politicos să-l întrebe dacă am putea-o să o punem și noi tăt la 15 Martie, ziua în care în 1848, la Budapesta, revoluționarii unguri au cerut în declarația lor ca Ardealul Nostru să fie alipit la Ungaria lor. Tokes ar fi tresărit fericire să nu mai avem ziua națională cum hotărâm noi, dar nu s-ar fi învoit, fiindcă și acum îi țiuie în cap Marea Adunare de la Blaj în care românii ardeleni s-au opus atunci, cu mâna pe furci, la alipirea Ardealului la Ungria. Da, domnul cel mare de la București, care nici nu știe câte Someșuri îs în Ardeal, darămite unde-i Blajul și ci-o zâs Avram lancu atunci, nu se lasă, vrea să-i arate popii cât îi el de corect politic de Bruxelles și stăruie ca prostul: „ce părere aveți de propunerea sărbătoririi în ziua în care v-ați născut dumneavoastră, fiindcă ați fost așa mare revoluționar la Timișoara”. Popa Tokes s-ar bucura în sinea sa, dar pe urma, iute se înmuie amintindu-și că-i făcut de Întâi Aprilie în 1952, de rădeau și frații lui de el și-i zăceau cap

bucureștene, ce cred că Napoca e o margine a Budapestei. La Ministerul de Externe îi un vâlcean, Lazăr și nu știu cum, care de bună samă nu știe nimic despre istoria ardelenilor, fiindcă i-o fost greu de înțeles când Peter Szijjarto, ministru ungar de externe, o interzis diplomaților lor din toată lumea să ia parte la festivitățile organizate de Ambasadele Române de ÎNTÂI DECEMBRIE! Nu-i greu de înțeles, îi el, tehno-ratat, greu de cap de s-o cocoșat de tot și-n fața unguilor. Să-l ia de mână pe prim tehno-ratat și împreună să meargă la Bruxelles să întrebe dacă asta-i o nouă linie diplomatică de înfrățire a uniunii europene, ori îi numai pentru România. Batăr să știm și noi la ce să ne așteptăm, că unguirii hulesc ZIUA NOASTRĂ NAȚIONALĂ, dar se bulucesc să intre în parlamentul și guvernul bucureștean că e bine, cald și de sărbătorit întruna, de 25 de ani, cu pași mici împotriva nației noastre. Îs prefăcuți și fățarnici, vicleni și răi, provocatori tăt timpul, să ne încerce răbdarea, așa ca în Martie 1990!! Da, aia nu o fost nimic, pe lângă ce ne pregătesc pentru ANUL CENTENARULUI UNIRII. Băgați de samă domnilor din guvern și parlament, că numai de sărbătoare nu vom avea parte. Voi dormiți când îi vorba de demnitatea și siguranța națională, scriitorimea și intelectualitatea e ruptă de națiune ca să fie politic corectă, apărarea noastră

masă mai devreme, când e vorba de unirea românilor ardeleni cu ceilalți rumâni!! În care masă, a cui masă? Poate în masa diplomației Uniunii Europene, aia la care au semnat, neforțați de nimeni, că nu au conflicte și pretenții teritoriale cu vecinii ca să fie acceptați în uniunea țărilor europene!!

Atunci nu au zis Nem, nem soho nici de tratatul de la Trianon, nici de cel de la Paris. Pacturi asemănătoare au semnat și la intrarea în NATO și apoi la Roma și Lisabona. Nu țărani ardeleni trebuie să le amintească de toate semnăturile lor ci președintele, prim-ministru, ministru de externe acum, când, unguirii trec în Secolul XXI la diplomația datului cu pumnul în masă. Dar tehno-rataților din Zalău și Vâlcea le e teamă să le amintească celor cu bătutul în masă că asta nu este diplomație, darămite să înainteze un protest sever ca să-i trezească din vremurile lui Kosuth. Hitler și Stalin în care se dădea cu pumnul în masă, sau cum au făcut Ribbentrop și Ciano în fața delegației românești la Viena, în Palatul Belvedere. Dumnezeu să-i judece după ce unul o fost împușcat din ordinul lui socrusu și celălalt spânzurat la Nuremberg cu o funie din cânepă românească! Ungurii n-or învățat nimic din istorie, tot așa au rămas; una semnează și alta fac, așa o fost și cu semnăturile date în 30 August 1940 la Viena. Învățătorul meu mi-o dat cartea de istorie în

care scrie de acel „arbitraj”: „Guvernul ungar își ia obligația solemnă ca persoanele care pe baza acestui arbitraj câștigă cetățenia ungară, însă aparțin poporului român să fie considerați egali în fiecare caz cu ceilalți cetățeni unguri”.

Articolul 5 din „arbitraj” pe care, din împutemicirea guvernului ungar, l-a semnat ministru de externe Istvan Csaky și înclinându-se în fața lui Ribbentrop și Ciano a spus: „lau act și garantez că nu va fi nici o plângere” Și după patru ani de ocupație horthistă egalitatea garantată era următoarea: 919 de omoruri, dintre care 436 au fost în Județul Sălaj, județ martir cum îl numesc istorici. Lui Dacian Cioloș de îngrijirea memoriei sălăjenilor nici nu-i pasă, nu a trecut odată, anu-ăsta, pe la monumentul martirilor din Ip or Trăznea, asta, nouă țărani ardeleni ne spune cine e, ce e. Mai departe, egalitatea garantată ne-o închis școlile, liceele, universitatea, ne-o dărâmat 15 biserici, cele mai multe în Secuime, au profanat 48 de biserici, au obligat pe rumâni să-și schimbe numele și religia, au bătut și schingiuit mii de rumâni, au întemnițat peste cincisprezece mii și au expulzat în România peste o sută de mii. De groaza egalității garantate s-au refugiat în patru ani un sfert de milion în România. Pe tineri i-au trimis pe front în Rusia, iar pe adulți i-au adunat în companii de muncă forțată. Dacă mai dura niște ani egalitatea garantată goleau partea asta de Ardeal de rumâni !! Și astăzi, fiii și nepoții horthiștilor fac pe marii udemerști democrați ce luptă pentru autonomia secuilor și a unguilor în Ardeal. Nerușinați și-n fața lui Dumnezău și-a lumii întregi. Musai a ne spune adevărurile noastre lumii, tătă zăua, să se știe odată cine-s unguirii.

Nu-i bai, vine ea și Judecata de Apoi care, după cum vedem din istorie, de multe ori începe pe pământ, numa bată ei mult cu pumnul în masă, în loc de pace și iubire creștinească, care se predică și-n bisericile lor, dar la ei predicile-s la fel ca semnăturile lor. Cât despre „domnii noștri cei mari” din guvern și parlament, îi condamnăm noi amu, apoi istoria adevărată a romanilor, dar pe lumea cealaltă or fi duși într-o hrubă întunecoasă, cum le e și mintea, și vor sta cu capul aplecat, o veșnicie, ascultând asurzitoare bătăi cu pumnii în masă ale unguilor. Președintele sas îi scutit medical, îi în concediu prelungit de gândit și vorbit.

„Kataief” cu tăieței de țară...

Cezar Adonis
Mihalache

Daca tot voia ca premier o femeie, să fie de mândria social-democrației curajoasa nominalizare a unei femei într-o lume a (ne)bărbaiilor politici, putea sa o pună cap de listă pe soața lui Pandele. Căci, oricum i-ar fi firea doamnei primar, tot e un nume mai greu, mai responsabil, mai credibil față de dușia de la Constanța! Și, ar fi reprezentat și dovada unui minim respect față de electoratul PSD.

Putea să meargă pe o asemenea nominalizare fără teamă! Mai ales că ar fi avut și precedentul necesar pentru a-și motiva decizia în fața alegătorilor, dar, mai ales, în fața lui Iohannis. Schema „Grivco”! Modelul care nu întâmplător a fost promovat atunci pentru a deschide, peste (puțini) ani, o anumită permisivitate, nu în mentalul simplilor oameni, ci la nivelul frustrărilor și orgoliilor „bărbaiilor” și bărbatelor (!) din politică.

Pe atunci, folosit doar pentru a contura o schemă politică, actualul președinte izbea nervos portiera mașinii cerând să i

se asigure conservarea funcției de primar drept principala condiție pentru a accepta să fie premier. Asta era condiția lui: sigilarea ușii de la Sibiu pentru a nu risca să rămână, la o adică, fără nimic. Nu îl interesau țara, situația economică, tarele

Garantat! Iar Găbița lui Pandele, că a bucureștenilor încă nu s-a dovedit!, putea delega liniștită primăria pentru o jumă' de an pentru a fi ea cea dintâi premier-femeie din istoria României. Dar ranchiunosul din balta Teleormanului, născut,

Cât să se „îndrepte” legea prin părțile care nu au permis autonomizarea lui Dragnea din cauza condamnării. Sigur, nu am fi ajuns nicicând acolo! Nu cu Gabi Firea pe post de premier! Pentru că doamna Pandele nu i ar fi fost

Dragnea propriile fantezii cu un asemenea coșmar?! Așa că a nominalizat-o cu toată responsabilitatea (față de sine!) pe doamna cu un nume imposibil de rostit. Pentru noi, majoritarii! Și nu contează faptul că le-a dat peste nas milioanele de români din spatele recentului vot al PSD-ului. Nici faptul că doamna nominalizată este musulmană. Ci apartenența acesteia la grupul Mazăre-Nicușor. Asta este foarte grav.

Desigur, dacă va ajunge în fruntea Palatului Victoria, poate vom avea și noi surpriza de a nominaliza, la rândul ei, un român get-beget măcar la un fotoliu din guvern, eventual ca șef al unui posibil minister al minorităților.

Oricum, prin afrontul făcut, Dragnea Liviu pune cruce visului său cu trandafiri la poartă Cotrocenilor, rămânând în cel mai fericit caz doar cu posibilul rest al unui mandat de premier într-o multiculturalitate. Asta dacă PSD va avea vână să-i aducă aminte sloganul de mai ieri: „Mândri că suntem români!”.

societății, mârșăviile politice în care, destul de repede, avea să se integreze, ci prezervarea fotoliului de primar! Plus casele, nu ale celor șase sași de prin butade, ci ale unuia singur, e drept, mai „român” decât mulți conaționali de-ai noștri zis descurcăreți.

Liviu Dragnea avea, dară, vorba zicerii, „cu cine”!

pomenită să-i fie „predicția”, în Gratia, nu a vrut. Și acum să vezi ce dușman tocmai și-a făcut! Păi', te pui cu o femeie înșelată politic?! Și nu oricum, ci pentru o altă femeie! Acum să vadă Liviu (Gratia) Dragnea ce înseamnă aripi și fracțiuni!

Și ar fi fost nevoie de numai jumătate de an de mandat executiv al Firei!

niciodată un soldat supus! Poate camarad de luptă politică, dar cu drepturi și opinii bine definite. Apoi, cu Gabriela Firea Pandele pe postul de premier, fie și doar o jumătate de an, s-ar fi întredeschis o ușă spre ceea ce ea visează (că și femeile, fie și de... genul ei!, visează), recte, Cotrocenii!

Or, cum să-și rupă

Alegerile s-au sfârșit, problemele s-au înmulțit!

George
Petrovai

Nimeni nu scapă de problemele existențiale, nici ca individ și nici ca popor. Asta a hotărât Atoatefăcătorul la izgonirea perechii adam-vice din Eden („În sudoarea feței tale să-ți mănânci pâinea până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat...” – Genesa 3/19) și asta este inevitabilul sens al vieții (obișnuim să-i spunem destin), respectiv al istoriei umane, până la Judecata finală.

Dar care nație se poate compara cu nația română în ceea ce privește încercările și paradoxurile istoriei sale? Iată câteva dintre ele: poporul român, cel mai statornic din Europa și continuatorul fabuloasei civilizații traco-getice, despre care învățații lumii afirmă că poate fi considerată axa culturii universale, astăzi se resemnează în postura de codaș între popoarele moderne; România este țara cu însemnate resurse ale solului (milioane de hectare de pământ bun de uns pe pâine) și ale subsolului (petrol, gaz metan, aur, sare, metale rare etc.), dar unde se trăiește cel mai prost din întreaga Uniune Europeană și unde traiul

celor mulți se înrăutățește de la un an la altul; în sfârșit, dar nu în ultimul rând, spațiul carpato-danubian este locul unde de 27 de ani coexistă speranța cu deznădejdea, demnitatea înrobătită cu nedemnitatea înrobătoare, cumsecădenia cu nerușinarea, cinstea cu tâlhăria ca-n codru, adevărul tot mai timid cu minciuna tot mai agresivă, credința sinceră cu necredința ipocrită, cumpătarea cu risipa, sărăcia generalizată cu sfidătoarea opulență a clanurilor mafioate, rara cultură rafinată cu frecvența subcultură, bunul simț cu neamul prost, majoritatea adusă la sapă de lemn cu minoritatea ciocoizată.

1) Prima problemă care iese în evidență la încheierea alegerilor parlamentare este sadica plăcere (sau poate că inconștientă?) cu care poporul român înțelege să-și prelungească suferința prin votul dat. Și astfel, vorba lui George Orwell, el nu poate fi considerat victimă, ci complice la propria batjocură și mizerie.

Ce anume i-a îndemnat pe românii ieșiți la vot (sub 40 la sută) să împingă PSD-ul spre cea mai categorică victorie din întreaga sa istorie postdecembristă (firește, cu

excepția acelei năucitoare perioade când era doar embrionul FSN-ului)? Aici nu e vorba numai de aspectele exterioare (erorile comise de PNL și mesajul eminentemente emoțional întrebuițat de PSD în campania electorală), ci de-o îndârjită și de-a-ndoaselea componentă psihologică: pe de-o parte votul la grămadă al electoratului său fidel (vezi roșul neîntrerupt din București, sudul și estul României), pe de altă parte, așa spune eu, este nesperatul ajutor venit din partea acelor care se declară liberali în formă (medici, profesori, avocați, notari, funcționari publici), dar care în conținut au tot interesul financiar-material să mențină actuala stare de lucruri. Da, căci este știut că în apele tulburi se pescuiește cu mai mult spor...

Bunăoară, ce interes ar avea un chirurg bun ca lucrurile din România să intre pe un fâgaș al normalității liberale (un liberalism cu care chiar grosul liberalilor de azi are prea puțin de-a face), când el, pe spezele statului, merge în fiecare zi acasă cu câteva mii de lei? Îi mai surâde perspectiva de-a primi o leafă mai mult decât decentă (de pildă, 2000 de euro), cu condiția ca să renunțe pentru totdeauna la

mită? Tot așa, ce interes are un profesor de matematică sau limbi străine ca lucrurile în țară să fie curate ca lacrima, când el dă meditații pe rupe (zilnic mai multe serii de câte cinci-șase elevi), bani din care statul nu primește niciun sfanț. A nu se uita preoții și pastorii, care sunt salariații statului, dar nu consimt să dea Cezarului ce-i al Cezarului din sumele încasate (de ei, nu de vreun membru al consiliului parohial și pe bază de chitanță!) pentru mulțimea serviciilor religioase prestate...

2) O altă săcâitoare chestiune este în legătură cu tenebrosul algoritm de atribuire a mandatelor prin redistribuire. Dacă procesul de redistribuire al voturilor indirecte (rămase după faza de atribuire directă a mandatelor) urmează logica „Celui ce are (a prins pragul electoral) i se dă proporțional cu scorul obținut la scrutin”, calculele ulterioare au darul să te lase cu gura căscată prin surprinzătoarele rezultate la care, potrivit legii, trebuie să se ajungă printr-un preasucit raționament politic.

Păi da, căci asta face ca repartizarea mandatelor în faza redistribuirii să nu se mai sinchisească de supremul argument al totalului voturilor obținute de către formațiunile

politice.

Vasăzică, noua lege a alegerilor este la fel de proastă ca precedenta, dar cu mult mai păcătoasă: fără să țină cont de referendumul din 2009, a redus numărul șparlamentarilor la plesneală (nici vorbă de maximum 300 cum s-ar fi convenit), dar a menținut hazoasa făcătură cu redistribuirile anapoda, precum și posibilitatea ca reprezentanții minorităților să intre în parlament cu mai puțin de jumătate din baremul fixat pentru independenți. Asta da echitate!

3) Cea de-a treia chestiune privește desemnarea premierului: Va fi Liviu Dragnea, ori Tăriceanu va trăda din nou, în speranța c-ar putea deveni premierul dreptei?...

N.B.: Cât despre înțelepciunea (sic!) dovedită de poporul român la alegeri, iată părerea lui Gustave Le Bon (Psihologia maselor, Editura Științifică, 1991) despre mulțimi: „Acțiunea inconștientă a mulțimilor, substituite acțiunii conștiente a indivizilor, reprezintă una din trăsăturile distinctive ale epocii actuale”. Tăcerea este de aur în fața unui argument cu o asemenea greutate...